

Χαιρετισμός του Γιώργου Τσαρμπόπουλου,
Επικεφαλής του Γραφείου της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες
στην Ελλάδα

Αγαπητοί φίλοι,

Θάθελα νάμαι κοντά σας απόψε, μέσα στη ζεστή αγκαλιά της “Villa Azadi”. Μιά αγκαλιά-καταφύγιο για παιδιά πρόσφυγες, που φτάνουν στην Ελλάδα μετά από την οδύσσεια του ξεριζωμού και της περιπλάνησης, παιδιά που κινδυνεύουν στη χώρα τους από διώξεις, γενικευμένη βία, πόλεμο.

Να μοιραστώ κι εγώ μαζί σας το χαμόγελο των παιδιών, τις αφηγήσεις και τα τραγούδια τους, τον πόνο και την ελπίδα τους. Χαμόγελο κι ελπίδα που ίσως να μην υπήρχαν πια, χωρίς τη συμπαράσταση, την προσφορά, την αυταπάρνηση όλων όσων στηρίζουν εδώ και 2 χρόνια σχεδόν αυτό το εγχείρημα. Ένα εγχείρημα που γέννησε η ίδια η ανάγκη για φιλοξενία και προστασία ασυνόδευτων παιδιών που φτάναν στη Λέσβο με τις कराβιές προσφύγων και μεταναστών, και που μοναδικός τόπος «υποδοχής» τους ήταν το απαράδεκτο και προσβλητικό για κάθε έννοια ανθρώπινης αξιοπρέπειας, ελεεινό κρατητήριο της Παγανής.

Ήταν τέλη Ιούνη του 2008, όταν τα παιδιά είχαν ξεσηκωθεί, για μια ακόμη φορά, στην Παγανή λόγω των συνθηκών διαβίωσης και της παρατεταμένης κράτησής τους. Είμασταν τότε εδώ, εμείς από την Ύπατη Αρμοστεία που αφιερώναμε τις εκδηλώσεις για την Παγκόσμια Ημέρα του Πρόσφυγα στα ασυνόδευτα παιδιά, κι εσείς – ακτιβιστές για τα δικαιώματα των μεταναστών και προσφύγων, απλός κόσμος και τοπικές αρχές- και όλοι συμφώνησαν πως «δεν πάει άλλο», «κάτι πρέπει επιτέλους να γίνει». Η συνέχεια είναι γνωστή και η δημιουργία του κέντρου στην Αγιάσο ένα παράδειγμα πως όταν υπάρχει θέληση και δράση, τα πράγματα μπορούν να αλλάξουν. Αυτό που ίσως δεν περιμέναμε, γνωρίζοντας πόσο χαμηλά είναι στην ατζέντα των διοικούντων τα θέματα των προσφύγων αλλά και τις αγκυλώσεις της Ελληνικής δημόσιας διοίκησης, είναι ότι η περιπέτεια που μόλις ξεκινούσε θα άντεχε στο χρόνο. Θυμάστε καλά, όλοι όσοι συμμετείχατε εθελοντικά στον πρώτο μήνα της προσπάθειας να στηθεί και να αντέξει η Αγιάσος, πόσα ερωτηματικά και αμφιβολίες υπήρχαν για το αν θα εξασφαλιζόταν η συνέχεια. Αν τελικά αυτό έγινε δυνατό μέχρι σήμερα, είναι γιατί φάνηκε από την πρώτη στιγμή πως η “Villa Azadi” ήταν ένα στοίχημα με το μέλλον που όλοι όσοι το στήριξαν πίστεψαν πραγματικά σε αυτό. Μια από τις φωτεινές εξαιρέσεις όπου το ίδιο το Κράτος δεν άφησε την ελπίδα να βουλιάξει στην αδιαφορία, την αδράνεια και τη γραφειοκρατία του. Και όπου η ίδια η τοπική κοινωνία της Αγιάσου δεν δίστασε να αγκαλιάσει.

Γνωρίζουμε πολύ καλά πως τα προβλήματα δεν έχουν λυθεί, πως χρειάζεται μεγαλύτερη, συντονισμένη και μακρόπνοη στήριξη από την κεντρική Διοίκηση για τη βιωσιμότητα και βελτίωση των υπηρεσιών που παρέχονται σήμερα στο κέντρο. Από τη μεριά μας, ως Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να υποστηριχτεί σοβαρά, σε ανθρώπινο δυναμικό και πόρους, η ανάσα ζωής “Azadi”. Και βέβαια, για να δημιουργηθούν αντίστοιχες δομές φιλοξενίας και κοινωνικής φροντίδας σε άλλα σημεία της χώρας, τόσο για τους αιτούντες άσυλο όσο και για τα ασυνόδευτα παιδιά, που καταλήγουν σήμερα απροστάτευτα στο δρόμο ή τα άθλια διαμερίσματα των μεγαλουπόλεων, έρμια των

κυκλωμάτων της εκμετάλλευσης και εμπορίας του ανθρώπινου πόνου. Κάτι τέτοιο δεν είναι μόνο ανθρωπιστικό χρέος και εκδήλωση αλληλεγγύης, είναι και καθήκον και υποχρέωση της χώρας υποδοχής που έχει υπογράψει διεθνείς συνθήκες για τους Πρόσφυγες, τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, την Προστασία των Παιδιών, και οφείλει να τα εφαρμόζει στην πράξη.

Σε μια γενικότερη συγκυρία οικονομικής κρίσης, έκπτωσης αξιών αλλά και ξеноφοβίας, το να μιλάει και να δραστηριοποιείται κανείς για τα δικαιώματα των προσφύγων, ακόμα και αν αυτοί είναι παιδιά, θέλει περίσσεια δύναμη και αντοχή. Η εκδήλωσή σας αυτή, δείχνει πως στη Λέσβο υπάρχουν και τα δυό.

Ένα μεγάλο «μπράβο» και «ευχαριστώ», σε όλους όσους το διατηρείτε άσβεστη τη φλόγα της “Villa Azadi”!